

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

VI. An iustus de condigno mereri vitam æternam poßit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO VI.

An iustus de condigno mereri vitam æternam possit.

NEgant hæretici huius temporis; affirmant è contrario Catholici, quorum sententia, vt certissima & fide credenda, probatur 1. ex scriptura: S. Matth. 5. *Beati, qui persecutionem patiuntur propter iustitiam; quoniam ipsorum est regnum celorum.* Et ibidem: *Merces vestra copiosa est in celis: Rom. 2. Reddet unicuique secundum opera eius; qui quidem, qui secundum patientiam boni operis, gloriam, & honorem, & incorruptionem querunt, vitam æternam.*

Probatur 2. ex Concilio Tridentino sess. 6. cap. 16. vbi dicit vitam æternam tanquam mercedem ex ipsius Dei promissione bonis iustorum operibus, & meritis esse fideliter reddendam; & can. 32. anathema profertur in eum, qui dixerit, iustificatum bonis operibus non verè mereri vitam æternam, & ipsius vitæ æternæ (si tamen in gratia decesserit) consecutionem, atque etiam gloriæ augmentum.

Probatur 3. ex S. Basil. orat. in initium prouerbiorum: *Omnes, inquit, qui vitam Evangelicam incedimus, mercatores sumus per opera mandatorum nobis possessionem celestium comparantes; quibus verbis, cum dicat bona opera esse veluti pretium, quo gloria cœlestis emitur, hinc sequitur, illa esse verè digna, quæ tali gloriâ compensentur, ac proinde illius de condigno meritoria.* Et S. Aug. epist. 105. ad Sixtum, *Sicut, inquit, merito peccati tanquam stipendium redditur mors, sic merito iustitiæ tanquam stipendium vita æterna.*

Probatur denique ex eo, quod in bonis iustorum operibus reperiuntur omnes conditiones necessariæ ad promerendum de condigno vitam æternam: sunt enim opera liberè ab homine iusto & viatore facta, & ex omni parte bona, vt supponimus, & talibus operibus Deus pro mercede vitam æternam pollicitus est, iuxta quod dicit

Apoſt.

Apostolus 1. Timoth. 4. Pietas ad omnia utilis est, promissionem habens vite, que nunc est, & futura: & Tit. 1. In spem vite aeternae, quam promissit, qui non mentitur, Deus.

Obijcies, varijs in scriptura locis dici gloriam aeternam dandam esse iustis hominibus ex Dei misericordia; ergo non ex iustitia, nec proinde illam iusti de condigno merentur. Resp. illorum scripturae locorum, quae à S. Aug. sino diligenter expenduntur tum citat. epist. 105. tum in lib. de corrept. & grat. cap. 13. duas afferri expositiones: una est, gloriam aeternam ex diuina misericordia iustis tribui, non quòd non sit vera merces meritorum, sed quia ipsa iustorum merita ex Dei misericordia, & gratia ortum ducunt. Altera est, quia iusti ex hac vita decedentes semper diuinam indigent misericordiam, vt aeternae vitae mercedem percipiant; nullus est enim adeò iustus, qui in multis non offendat, quiq; peccata venialia non committat, sine quibus (vt ait S. Aug.) nulli viuunt, & pauci vitam finiunt; vnde diuinam indigent misericordiam, vt illorum remissionem percipiant, & sic ad aeternae vitae fruitionem perueniant.

Addere possumus vitae aeternae mercedem rectè dici ex diuina dari misericordia, quia Deus (secundum commune Theologorum axioma) iustos semper remunerat supra condignum, & ipsius gloriae coelestis merces quorumcunque operum meritum longè exuperat; vnde S. Bas. in illud Psalms. 114. *Conuertere anima mea in requiem tuam. Proposita est, inquit, aeterna requies ijs, qui legitime in hac vita decertarint, quae non secundum operum debitum ac meritum retribuitur, sed iuxta magnificentiam Dei ijs, qui in ipsum sperauerunt, exhibetur: & S. Fulgent. lib. 1. ad Monimum c. 10. rationem reddens, cur vita aeterna dicatur gratia, cum sit merces meriti, dicit, id esse. Quia non solum donis suis Deus dona sua reddit, sed etiam quia tantum ibi gratia diuina retributionis exuberat, vt incomparabiliter atque ineffabiliter omne meritum quantumuis bonae & ex Deo datae humanae voluntatis, atque operationis excedat.*

Quaeres hic obiter, in quo consistat vita illa & beatitudo.

do æterna, quam iusti bonis operibus promerentur. Præ illius quæstionis resolutione

Dicendum 1. vitam illam & beatitudinem, æternam proprie, & formaliter consistere in actionibus intellectus simul & voluntatis, quibus beati Deum, prout in se est, clarè vident, perfecte amant, illoque perfruuntur.

De actione intellectus constat ex scriptura. Psalm. 17. *Videbitur Deus Deorum in Sion*: 1. Ioann. 3. *Videbimus enim sicuti est* 1. Cor. 13. *Videmus nunc per speculum in anigmatibus: tunc autem facie ad faciem*. Item ex S. Ambr. lib. 2. offic. cap. 2. *Scriptura posuit vitam æternam in cognitione diuinitatis*: S. Aug. lib. de Trinit. cap. 10. *Christus tradet regnum Deo Patri, quando perducet credentes ad contemplationem Dei, ubi est finis omnium bonarum actionum*.

De actione autem voluntatis, constat ex eadem scriptura. Psal. 35. *Inebriabuntur ab ubertate domus tue: & torrente voluptatis tue potabis eos*. S. Matth. 5. *Beati, qui esuriunt & sitiunt iustitiam: quoniam ipsi saturabuntur, vera autem satietas proprie respicit appetitum, & voluntatem, & in cælesti beatitudine tantum reperitur: & in hunc locum exponit S. Hier. Item ex S. Aug. lib. 1. de Doct. Christ. c. 32. *Summa hæc est merces, ut fruamur Deo, & lib. 2. de ciuit. cap. 30. Ibi (in cælesti beatitudine scilicet) vacabimus, & videbimus, videbimus & amabimus; amabimus & laudabimus: ecce quod erit in fine sine fine; nam quis alius est noster finis, nisi peruenire ad regnum, cuius nullus est finis? & S. Bern. epist. 28. Sicut in hac vita inchoat fidei desiderium; ita in alia consummat visio & amor*.*

Dicendum 2. ad complementum illius beatitudinis pertinere quoque ipsius corporis resurrectionem & glorificationem.

Et quidem, quod corpora sint resurrectura, constat ex scriptura: Iob. 19. *In nouissimo die de terra surrecturus sum, & rursum circumdabor pelle mea*: 1. Cor. 15. *Canet enim tuba, & mortui resurgent incorrupti*.

Quod autem iustorum corpora sint glorificanda, constat ex eo, quod dicit Apostolus ibidem: *Seminatur corpus animalis,*

animale, surget corpus spiritale. Seminatur in corruptione, surget in incorruptione. Seminatur in ignobilitate, surget in gloria.

Porro hæc corporum glorificatio in eo consistit, quod corpora rediuiua Sanctorum, insignia quædam & præclara ornamenta gloriæ habitura sint, quæ communiter doctores gloriæ vocantur; & quatuor præsertim à Doctoribus enumerantur; scilicet impassibilitas, ratione cuius nullâ vnquam molestiâ aut dolore afficientur, vt dicitur Apoc. 21. *Mors ultra non erit, neque luctus, neque clamor, neque dolor.* Claritas, quâ luce quadam excellentissima radiabunt, S. Matth. 13. *Fulgebunt iusti sicut sol:* & Philipp. 3. *Reformabit corpus humilitatis nostræ, configuratum corpori claritatis suæ.* Agilitas, quâ corpus ab onere, quo nunc premitur, liberabitur, & facillimè in quamcumque partem pro libito moueri ita poterit, vt eâ motione nihil celerius esse queat. Ita docet S. Aug. lib. 13. de ciuit. cap. 18. & 20. & lib. 22. c. 11. & S. Hier. in cap. 40. Is. vnde ab Apostolo dicitur 1. Cor. 15. *Seminatur in infirmitate, surget in virtute.* Subtilitas denique, quâ fiet, vt corpus animæ imperio perfectè, & omnimodè subijciatur, eiq; ad nutum præstò sit, quod ex suprâ citatis Apostoli verbis colligitur; *Seminatur corpus animale, surget spiritale*, quæ quidem verba non sic intelligenda sunt, quod Sanctorum corpora in resurrectione futura sint atherea, aut aërea, aut auræ & spiritui similia; vt quidam olim arbitrati sunt, contra quos agit S. Hier. epist. 61. ad Pammachium; sed quia, quamuis corpora Beatorum verâ carne constent, vt ibidem probat, perfectæ subtilitatis dote prædita erunt, per quam dotem perfectissimè spiritui subijcientur, ideoque corpus Sanctorum ab Apost. spiritale futurum esse dicitur.

Dicendum 3. præter supradicta beatitudinis dona, quæ omnibus Beatis (licet inæqualiter pro meritorum inæqualitate) communia erunt, tria insuper specialia gloriæ præmia quibusdam Sanctorum bonis operibus esse à Deo constituta, quæ communiter aureolæ vocantur, quasi parua coronæ aureæ; non quod simpliciter in se maximæ

non sint, sed quòd in comparatione ipsius essentialis beatitudinis sint exigua. Hæ autem tres aureolæ concedentur ob tres insignes victorias, quas iusti aliqui præ alijs in hæc vita reportauerint; contra carnem quidem, per continentiam virginalem; contra mundum verò, sustinendo opprobria, & persecuciones mundi vsque ad mortem propter Deum; contra diabolum denique, per sapientiam & doctrinam, quæ non tantum à se, sed etiam ab alijs ignorantia, & infidelitatis tenebras, in his, quæ ad salutem spectant, propulsauerint; Diabolus enim tenebrarum princeps dicitur, & continuo decipere, & in errorem homines mittere nititur. Et sic hæc tres aureolæ virginibus, Martyribus, & Doctoribus competunt. Et de virginibus quidem specialis fit mentio Apoc. 14. vbi dicitur, quòd ij, qui cum mulieribus non sunt coinquinati, sequuntur Agnum, quocumque ierit, & canticum nouum cantant, quòd alij cantare non possunt. De Martyribus autem eiusdem lib. cap. 7. dicitur, quòd ij, qui venerunt de magna tribulatione, & lauerunt stolas suas in sanguine Agni, amicti sunt stolis albis, & palmas in manibus gestant. De Doctoribus denique Daniel. 12. dicitur, quòd, qui ad iustitiam erudiunt multos, fulgebunt quasi stellæ in perpetuas æternitates; & S. Matth. 5. dicitur, quòd is, qui fecerit & docuerit, magnus vocabitur in regno cælorum.

Dicendum 4. beatum in fruitione gloriæ æternæ semper mansurum, ac gloriæ illam eius fore æternam. Et de fide, constat ex eo, quòd beatitudo illa passim in Euangelijs, & alijs sacra Scriptura libris vocatur vita æterna: etenim æterna nõ esset, nec dici posset, si aliquando amittenda esset. Eadem veritas definita est ab Ecclesia in 6. Synodo gener. in epist. Sophronij, quæ act. 11. lecta, & actione 13. recepta & approbata est; & in Cone. Lateran. sub Innocentio 3. cap. firmiter; quare S. Aug. lib. 12. de ciuit. cap. 20. vocat turpem eorum stultitiam, qui putant Sanctorum beatitudinem aliquando esse desituram.

SE.